

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 89: Forslag til lov om ændring af lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, lov om afgift af svovl og lov om statstilskud til dækning af udgifter til kuldioxidafgift i visse virksomheder med et stort energiforbrug. (Lempelse af raffinaderiers betaling af afgift, lempelse for vækstlys m.v.).
Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 27/11 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jacob Buksti (S):

Lovforslaget er et led i den årlige justering af CO₂-afgiftsreglerne.

For det første gennemføres en lempelse af raffinaderiernes CO₂-afgift af forbrugt af egne varer, idet der er opstået tvivl om, hvorvidt de gennemførte regler på området er i overensstemmelse med EU's mineraloliedirektiv. De afgifter, CO₂-afgift og svovlafgift, der er opkrævet af raffinaderiernes forbrug af egne produkter i fremstillingsprocessen, vil blive tilbagebetalt.

For det andet foreslås en omlægning af svovlafgiften samt et særligt bundfradrag i den forbindelse.

For det tredje foreslås en lettelse af gartneriernes CO₂-afgiftsbetaling. Det drejer sig om gartneriernes forbrug af el til vækstlys, hvor der

efter aftale med Dansk Erhvervsgartnerforening for første gang indføres en marginalafgiftsmodel. Det er utrolig spændende, idet man gennem en marginalafgift på vækstlys kan fastholde miljøincitamenterne, selv om erhvervsbelastningen reduceres. Det er der efter Socialdemokratiets opfattelse interessante perspektiver i.

Endelig indeholder forslaget en række mindre justeringer f.eks. i forhold til brænding af flint.

Om CO₂-afgiftsloven i øvrigt ser Socialdemokratiet frem til resultatet af de igangværende udvidede undersøgelser af konsekvenserne af reglerne for rumopvarmning, rumvarmebeskatning, et resultat, der ifølge regeringens lovkatolog på et senere tidspunkt vil blive udmøntet i et selvstændigt lovforslag.

Socialdemokratiet kan støtte forslaget.

Charlotte Antonsen (V):

Venstre har aldrig ment, at CO₂-afgiften med rette kunne kaldes hverken en miljøafgift eller en grøn afgift. Alene det forhold i loven at de, der forurener mest, skal betale mindst, viser klart, at afgiften ikke forbedrer miljøet. Det er en politisk afgift, hvis væsentligste formål er at skaffe penge i statskassen. Og det, at det er en politisk bestemt afgift, fremgår endnu tydeligere med det nu fremsatte ændringslovforslag.

Der er jo ikke ét eneste miljøargument for de reduktioner af CO₂-afgiften, som regeringen nu lægger op til. Der er foreslået lettelse til raffinaderier, gartnere og flintbrændere. Det er jo lettelse, som Venstre naturligvis har sympati for ud fra deisen jo mindre CO₂-afgift, jo bedre, og den skal helst helt væk. Desuden indfører man bundfradrag og konjunkturudligninger. Det er jo i sig selv interessant, for det vil man jo ikke lave andre steder i f.eks. skattesystemet.

Men som sagt er der ingen miljømæssige argumenter for ændringslovforslaget her. Tilbage er altså, at det er en politisk afgift. Derfor vil jeg godt spørge ministeren, om det er i overensstemmelse med grundloven, for ifølge grundloven har vi nogle bestemmelser om privatskatter, hvorefter skatter skal opkræves på et objektivt grundlag og i øvrigt ligeligt. Man kan altså ikke skatte og valte politisk med, hvem der skal betale skatter, og hvornår og hvor længe og hvordan man kan lave bundfradrag. Så mener ministeren fortsat, at CO₂-afgiften er i overensstemmelse med grundloven?

Dernæst vil jeg spørge om det, jeg nok mener er det mest politisk interessante ved denne her

sag. Jeg vil godt spørge skatteministeren, om der er ændringsforslag på vej. For vi har jo hørt, at statsministeren for nylig har været til møde i Ikast, og der har han jo stillet i udsigt, at 6 farverier i Herning-Ikast-området nu skal have lempet afgiften. Det skriver flere aviser bl.a. Jyllands-Posten den 26. november.

Men grunden til, at jeg spørger til denne her sag, er selvfølgelig, fordi det efterfølgende er blevet lidt uklart, hvad konsekvensen af statsministerens udtalelser er. Står statsministerens løfter til troende, eller har statsministeren fortrudt, eller fremsættes forslaget først på et senere tidspunkt f.eks. i forbindelse med den kommende valgkamp, så der kunne falde lidt flere stemmer i det pågældende område?

Jeg er oprigtigt i tvivl om, hvad regeringens planer er, når vi taler om CO₂-området. Man lægger ved det ændringslovforslag, vi har i dag, op til lettelse for nogle grupper, som jeg var inde på, og derfor er det jo ret nærliggende at forestille sig, at regeringen derefter ville lægge op til, at nogle andre grupper, nogle andre virksomheder skulle have lettelse.

Så er det jo set før, endda for nylig, at regeringen har haft et synspunkt, og så er der nogle udenfor, der er blevet vrede, og så har den ændret synspunkt igen. Det er så det, jeg godt vil have afklaret hos skatteministeren i dag.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Fru Charlotte Antonsen må undskylde mig, for det kan godt være, at jeg var uopmærksom, men jeg fandt egentlig ikke ud af, om Venstre støtter forslaget eller er modstander af forslaget. Og med den tale, fru Charlotte Antonsen holdt her, kan vi jo blive her længe i dag, for så er der lagt op til en stor diskussion om CO₂-afgiftslovens almindelige grundlovmæssige stilling. Der er lagt op til en generel diskussion af CO₂-afgiften som sådan, men så vidt jeg hørte fru Charlotte Antonsen, så sagde hun ikke to ord om det konkrete forslag.

Derfor vil jeg da gerne spørge fru Charlotte Antonsen: Gør det ikke indtryk på fru Charlotte Antonsen, at Dansk Erhvervsgartnerforening, et erhverv, som jeg har på fornemmelsen står partiet Venstre nær, anbefaler lovforslaget stærkt? Gør det ikke indtryk?

Og hvis det er sådan, at Venstre stemmer nej, hvad vil Venstre så gøre for gartnerierne i denne her situation? Det er vel et rimelig interessant erhverv selv for partiet Venstre.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hvis man har et teknisk eller kedeligt lovforslag til behandling, så er det selvfølgelig altid taknemmeligt at kaste sig over de helt store generelle og ideologiske udladninger, for så kan man i hvert fald få en diskussion om det, for der er jo ikke meget af teknikken her, som der er værd at diskutere. Men fru Charlotte Antonsen får mig i hvert fald til at stille to spørgsmål til partiet Venstre.

For det første vil jeg gerne spørge, om fru Charlotte Antonsen nogen sinde har hørt om, at man i VK-regeringen mellem 1990 og 1992 faktisk havde en miljøminister, der hed Per Stig Møller, som godt nok ikke var fra fru Charlotte Antonsens parti, men konservativ, og som tog rundt i den store verden til store miljøkonferencer og smykkede sig med, at Danmark havde indført en CO₂-afgift, for det var et godt miljøpolitisk tiltag, og vi hørte ingen protester fra Venstre dengang. Det var en udtalelse, som vi fra radikal side var meget tilfredse med. Vi syntes faktisk, at den konservative miljøminister var en udmærket miljøminister.

Det andet, jeg gerne vil spørge om, er: Jeg har hørt, at partiet Venstre er varm tilhænger af flertalsafgørelser i EU, hvad angår miljøafgifter, så jeg vil gerne høre, hvordan fru Charlotte Antonsen i EU vil stille sig, hvis det bliver muligt at indføre CO₂-afgifter med flertalsafgørelser. Hvordan vil partiet Venstre stille sig til det?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Jacob Buksti hørte ikke, hvad jeg sagde om det konkrete forslag, og jeg vil gerne gentage det. Jeg sagde, at Venstre har sympati for at reducere CO₂-afgiften, og det er jo det, forslaget lægger op til. Om vi så vil undlade at stemme? Det er formentlig det, vi vil gøre, men vi vil i hvert fald ikke stemme for CO₂-forslag. Det er vi inderligt imod, som vi altid har været. Så det er svaret til hr. Jacob Buksti.

Jeg mener så i øvrigt, at grundloven er relevant at diskutere, for det er jo helt klart, at lovforslaget her lægger op til, at der er nogle politiske problemer i nogle brancher, som man løser ad skattemæssig vej, og det er i strid med grundloven. Det er for mig at se noget nyt, som kommer ind med dette ændringslovforslag.

Så til fru Elisabeth Arnold. Jeg forsøgte faktisk også at diskutere teknikken i forslaget, for noget af det, jeg synes er værd at hæfte sig ved,

er, at der ikke er ét miljømæssigt argument i det ændringslovforslag, vi behandler i dag, på trods af at regeringen jo fastholder, at CO₂-afgiften skulle være af hensyn til miljøet. Så det er jeg ikke enig i.

De to andre spørgsmål vil jeg gerne svare på samtidig. Det er rigtigt, at den daværende regering fra 1990-92 blev påtvunget en miljøafgift, og der er vores holdning, netop når vi taler om CO₂ og taler om luftforurening, at det skal løses internationalt. Så når loven er vedtaget i Danmark, så finder jeg det faktisk meget naturligt og fornuftigt, at en dansk miljøminister tager rundt i verden og forsøger at overbevise andre lande om, at de også skal indføre det.

Men når det så er sagt, vil jeg langt foretrække, at man laver en fælles international CO₂-afgift, og derfor støtter Venstre flertalsafgørelser på CO₂-afgiftsområdet i EU. Vi ser meget gerne, at vi får den traktatændring. Det er et af områderne, hvor vi er utilfredse med, at regeringen ikke vil gå langt nok, for det er den måde, vi kan gøre noget alvorligt ved luftforureningen i verden, i Europa på.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg må sige, at den, hvad skal vi sige, form for sopning, vi her oplever, er imponerende. Når det er sådan, at fru Charlotte Antonsen taler om grundloven og CO₂-afgiften, så er det, som om det er første gang, vi diskuterer CO₂-afgift her i Folketinget.

Det er faktisk sådan, at når man skal lave denne lovgivning – og den skal man lave hvert år bl.a. som en følge af, at partier og også fru Charlotte Antonsen har ment, at det var aftaler og ikke den rene afgift, man skulle have – skal man være i overensstemmelse med noget andet, som jeg har på fornemmelsen står fru Charlotte Antonsen nær, nemlig EU's regler. Så man er nødt til at lave en årlig justering af afgifterne, og hvis man ikke gør det, så har man et problem med EU.

Så det kan være, at det, fru Charlotte Antonsen er ved at bevæge sig ind i, er en diskussion af forholdet mellem EU's regler og grundloven. Det er jeg sikker på, at der er mange andre partier, som vil interessere sig meget stærkt for.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil bare konstatere, at fru Charlotte Antonsen åbenbart mener, at en CO₂-afgift vedtaget på nationalt plan altid er et fiskalt anliggende, altid er en fiskal lov, som ikke har noget miljøpolitisk sigte, og den nøjagtig samme afgift vedtaget på internationalt plan derimod pludselig bliver et miljøpolitisk tiltag. Sådan må jeg forstå fru Charlotte Antonsens svar.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Jacob Buksti roder sig ud i noget med EU. Vi har aldrig i Venstre sagt, man ikke skal få notificeret, når man laver statsstøtte. Det, vi siger, er, at der er tale om en politisk afgift. Det fremgår meget tydeligt, når man pludselig piller nogle bestemte erhverv ud og siger, at de skal have en reduceret sats. Det ændrer ikke ved, at vi naturligvis skal overholde EU's regler. Det har jeg overhovedet ikke været inde på.

Fru Elisabeth Arnold har delvis ret, for CO₂ er jo et verdensspændende problem. Det er jo ikke sådan, at vi holder på den CO₂, der er oppe over Danmark, for hvis det skal have nogen effekt, at man forsøger at reducere CO₂, så er man nødt til at gøre det sammen med andre lande. Derfor vil der være en tendens til, at en national lovgivning på området kun vil have en konkurrenceforvridende effekt, sådan at virksomhederne i det pågældende land får konkurrencelemper i forhold til andre lande, hvorimod man ikke kan sige, at det samlede CO₂ bliver reduceret mærkbart for miljøet.

Dertil kommer altså også, at den måde, man har skruet CO₂-afgiften sammen på i Danmark, decideret er miljøvenlig.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Så må fru Charlotte Antonsen have mig undskyldt, for jeg vil så gerne spørge: Går partiet Venstre ind for en ren afgiftsmodel? Det var i hvert fald en ny melding. Eller er det sådan, at partiet Venstre holder fast i det, man hele tiden har sagt, nemlig at man skal have aftaler? Hvis man skal have aftaler, så bliver man nødt til at fastlægge det ned til den enkelte virksomhed, ned til den enkelte produktionsproces.

Så hvis der er nogen, der har svaret for, at det her er forvirret og kompliceret, så er det blandt så mange andre partier partiet Venstre. Det nytter ikke noget at stå heroppe og have et

synspunkt, som ikke hænger sammen med det, man har stået for hele tiden. Så bliver det i hvert fald svært at få til at hænge sammen for nogen af os andre.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kan se på formandens minespil, at nu skal vi snart ikke have flere korte bemærkninger, men jeg må lige spørge fru Charlotte Antonsen: Hvor mange lande eller hvor mange millioner mennesker eller hvor mange millioner biler skal der til, før en CO₂-afgift går fra at være en fiskal afgift til at være et miljøpolitisk tiltag? Det vil jeg gerne have svaret på.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil gerne spørge fru Charlotte Antonsen, om hun er vidende om, at det er et stærkt ønske fra væksthushusholdningen, at der bliver givet den lempe, som her bliver givet på væksthushusholdningen, og som i øvrigt er meget fornuftig, fordi det betyder en bedre udnyttelse af energien i væksthushuse.

Jeg vil gerne spørge, om fru Charlotte Antonsen er vidende om, at væksthushusholdningen ønsker det, og at man risikerer, sådan som det begynder at tegne sig, at det nok ikke kommer igennem, hvis ikke enten Venstre eller De Konservative stemmer for.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Både til hr. Jacob Buksti og fru Elisabeth Arnold: Venstre er imod den nuværende CO₂-afgift. Det har vi altid været, og vi mener, at det er et misfoster. Vi mener, at hvis man skal lave miljøafgifter, så skal man lave afgifter, der er adfærdregulerende, som sikrer, at det faktisk fører til et forbedret miljø. Der duer den danske afgift ikke, og jeg er sikker på, at det ikke er den model, EU vælger, og derfor begiver jeg mig trygt ind i, at EU skal lave en model.

Til hr. Bent Hindrup Andersen: Jamen det har jeg svaret på. Nu har vi en CO₂-afgift, og jo flere huller, man kan lave i den, jo bedre. Vi vil helst helt af med den.

Gitte Seeberg (KF):

Ja, så står vi her igen med et nyt forslag vedrørende ændringen af pakken om de grønne afgifter.

Det kan ikke undre, at det er gået så vidt. Det forudså vi også allerede, da vi for 2 år siden behandlede hele komplekset om de grønne afgifter, 11 lovforslag, så vidt jeg husker, som var hele pakken om de grønne afgifter. Det er noget makværk, og det viser de forslag om ændringer, vi senere har måttet arbejde med, også.

Og det her er så det næste i rækken, og det er formentlig ikke det sidste forslag, som vi ser omkring de grønne afgifter.

Forslaget som sådan er et skridt i den rigtige retning. Der er i hvert fald tale om forbedringer for visse grupper, og der er hovedsagelig tale om fire ændringer.

Den første er raffinaderiernes forbrug af mineralolieprodukter. Jeg forstår forslaget således, at det alene er fremsat, fordi skatteministeren eller regeringen er blevet bekendt med, at det er i strid med mineraloliedirektivet, og det er klart, at hvis det er i strid med direktivet, er regeringen selvfølgelig også nødt til at ændre reglerne.

Men jeg vil lige gøre opmærksom på, hvad der i fremsættelsen står om de nye regler om svovlafgiften, som der nu lægges op til:

»Adgangen til at medregne svovlafgiften af fuelolie i beregningen af EU's minimumsafgift af fuelolie ophæves, og som kompensation indføres et særligt bundfradrag på 0,55 pct. for fuelolie for energitunge virksomheder.«

For alene det gør jo ikke, at der nødvendigvis bliver mere overskuelighed i forbindelse med hele denne grønne afgiftspakke. Jeg synes faktisk, det er relativt indviklet.

For så vidt angår gartnerne – som også hr. Jacob Buksti var inde på før – har vi selvfølgelig med glæde noteret os, at man har kunnet lave en aftale med gartnerne, som trods alt er et skridt i den rigtige retning. Og i den forbindelse vil jeg sige, at netop den afgift og den aftale, der er lavet med gartnerne, synes jeg ser fornuftig ud, hvis man skal kigge på, hvad der er hensigtsmæssigt i forbindelse med grønne afgifter, idet man nu begynder at operere med det, som ministeren i sit lovforslag kalder en marginalafgift, og det synes jeg faktisk er en udmærket måde at gøre det på. Men den afgift er jo også blevet til efter aftale med gartnerierne, har jeg forstået, og det er selvfølgelig udmærket.

Og så er der en ændring på rabatlisten, som jeg kalder det, for nu er også flint kommet på rabatlisten, og de, der producerer flint, er selvfølgelig glade for, at de nu også får den billige

afgift, men hvad bliver det næste? For jeg er ikke i tvivl om, at der vil komme yderligere ændringer af listen.

Men selv om der samlet set er tale om forbedringer for erhvervslivet og de forskellige brancher, som jeg her har nævnt, har Det Konservative Folkeparti meget vanskeligt ved at skulle lægge stemmer til, at nogle brancher skal overleve og andre ikke skal.

På den anden side er der nogle tiltrængte forbedringer, og derfor er vores udgangspunkt, at dem kan vi ikke stemme imod. Så vi vil hverken stemme for eller imod lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg kan forstå, at fru Gitte Seeberg ligesom under finanslovforhandlingerne lægger loddet med hensyn til, hvad der skal ske, over til Enhedslisten.

Men er det rigtigt forstået, at man vil undlade at stemme for en lettelse af afgifterne for gartnerierne og raffinaderierne?

Kristen Touborg (SF):

Lovforslaget indeholder en række tekniske ændringer af CO₂-afgiften, som kan være meget fornuftige, og vi vil selvfølgelig kigge nærmere på dem under udvalgsarbejdet, men flere af forslagene ser ud til at være mere hensigtsmæssige udformninger af reglerne, uden at der af den grund tabes hverken miljøvirkning eller provenu.

Der er dog to punkter, som jeg godt vil give nogle bemærkninger med på vejen:

For det første forslaget om at omdefinere gartneriernes brug af vækstlys til en tung proces, som medfører en betydelig lavere afgiftsats.

Vi mener principielt ikke, at det kan være rigtigt at give afgiftsrabatter til produktion af blomster og grønsager på et naturstridigt tidspunkt af året. Det er vores principielle holdning til det. Men helt så enkelt er det virkelige liv jo ikke, for i praksis har bl.a. CO₂-tjøren jo givet nogle helt uforudsete fordrejninger af de praktiske muligheder inden for gartnerierhvervet, for det er jo rent faktisk sådan, at gartnernes muligheder er stærkt afhængige af de geografiske forhold – forstået på den måde, at i områder, hvor der er mulighed for at få kraftvarme, må man jo nærmest sige, at gartnerne er rimelig godt stillet. For med CO₂-tilskudstjøren får man jo nærmest det indtryk, at det ikke er så afgørende, hvor

godt det enkelte gartneri går, blot kraftvarmeværket fungerer tilfredsstillende.

Og det er så baggrunden for, at vi er nogle, der ser lidt på, hvordan den pengemaskine fungerer for øjeblikket, og det indebærer naturligvis nogle overvejelser om, hvorvidt det er rimeligt, at man, fordi der i et område ikke er nogen muligheder for tilslutning til naturgas, så dér i praksis vil komme til at lukke en række af gartnerierne.

Det er nogle overvejelser, man er nødt til at lade indgå i de principielle betragtninger, og det agter SF så at gøre.

Det andet, jeg ville komme med nogle bemærkninger om, er afgiftsfritagelsen for raffinaderiernes forbrug af egne varer til fremstilling af mineralolieprodukter.

Det er vi ret kritiske over for, for argumentet for afgiftsfritagelsen er, at der er skabt tvivl om, hvorvidt den i sin tid indførte afgift er EU-medholdelig, og vi har brug for sikkerhed for, at den ikke er EU-medholdelig, før vi kan give os på det punkt.

Vi vil under udvalgsarbejdet se opmærksomt på forholdene, og vi vil deltage meget aktivt i udvalgsarbejdet, og så vil vi afvente, hvad der kommer ud af det arbejde, inden vi tager endelig stilling til, hvordan vi agter at stemme til lovforslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

Den konservative ordfører, fru Gitte Seeberg, var som sædvanlig velforberedt og kom med nogle meget fornuftige betragtninger om den komplekse lovgivning, vi har for os her, disse meget komplicerede regler, som vi ustandselig ændrer, og hvor dette her blot er den seneste i en lang række af ændringer af CO₂-afgiftens indretning.

Det fik mig til at filosofere lidt over, hvorfor den lovgivning er blevet så kompliceret, og det er den jo, fordi den daværende regering forhandlede med erhvervene om, hvordan den afgift skulle konstrueres. Og vi havde givetvis gjort livet lettere for os selv, hvis vi havde indført en ensartet afgift for samtlige erhverv – måske på et lavere niveau, men i hvert fald en fuldstændig ensartet afgift for alle – og så havde sagt: Vi forhandler overhovedet ikke med erhvervene!

Men den daværende regering med erhvervsminister Mimi Jakobsen i spidsen gjorde meget ud af at lytte til kommentarer, protester og beklagelser fra de forskellige erhverv, som gav

udtryk for, at de ville blive urimeligt ramt af denne afgift og derfor måtte have nogle lempelser eller nogle undtagelser, og at der var mange storforbrugere af energi, som måtte have nogle andre takster end andre.

Men den forhandlingsvilje og imødekommerhed, som regeringen dengang udviste, har den fået ganske meget utak for, og af det kan man selvfølgelig lære, at der er grænser for, hvor meget man skal bøje sig for erhvervenes beklagelser, og at det er os, der lovgiver her og skal indføre tingene, og at vi så må tage skraldet bagefter. Det havde nok været klogere.

Det Radikale Venstre støtter dette lovforslag, som retter op på nogle gamle problemer, som vi især har haft i forbindelse med erhvervsgartnerierne, og derfor er vi altså indstillede på at støtte forslaget, som det ser ud nu.

Kim Behnke (FP):

I sin tid, da bl.a. fru Elisabeth Arnolds parti, Det Radikale Venstre, sammen med SF og Socialdemokratiet som tre oppositionspartier fik vedtaget beslutningsforslag nr. B 52, var sammenligningen med bombefly nærliggende, fordi man vidste, at en ensidig CO₂-afgift for det danske erhvervsliv ville betyde en bombning af ganske mange arbejdspladser og dermed en ødelæggelse af ganske mange velfungerende virksomheder.

Men det var man ligeglad med, for Danmark skulle gå i spidsen, og det synspunkt, der blev fremført fra Folketingets talerstol dengang, var, at når Danmark var banebrydende og turde gå med macheten forrest igennem urskoven for at få indført CO₂-afgiften, ville resten af verden i begejstring over, at Danmark havde gjort det, følge efter, og i hvert fald ville alle EU-landene i første omgang følge trop.

Der er gået mange år, og heldigvis har man i en lang række andre lande erkendt, at dette fuldstændig misforståede flop at have en CO₂-afgift, ville man ikke røre med en ildtang, og derfor var det ærgerligt, at da vi fik regeringsskiftet, tog man for alvor fat på CO₂-afgiften og indførte den for det ene erhverv efter det andet.

Men i kølvandet på det har man jo så erkendt, at for en lang række virksomheder ville det betyde den direkte vej mod lukning og konkurs og arbejdsløshed, og så sagde man: For visse virksomheder skal der gælde nogle andre regler. Og da f.eks. Aalborg Portland erklærede, at man ville lukke hele sin produktion og flytte

den til udlandet, kom de respektive ministre krybende op til Aalborg og lovede, at de skulle nok sørge for at foretage nogle ændringer, og så begyndte det bureaukratiske kaos, der kommer af, at man rundt omkring på virksomhederne skal have målere siddende alverdens steder og notere ned og indberette og have energikonsulenter, som udtaler sig imod bedre vidende osv.

Og hver eneste gang en ny virksomhed kommer på listen over dem, der enten helt skal fritages eller skal have særlig lempelige afgifter, så er der nye, der står på spring, og denne gang er det så dem, der brænder flint, som man har fundet ud af vist hellere må komme med på listen over de processer, som der er en særlig ordning for.

Listen er uendelig, og den bliver aldrig udtømmende, før Folketinget erkender, at CO₂-afgiften var en misforståelse, et misfoster, og at Folketinget er det eneste sted, hvor CO₂-afgiften kan ophæves igen. Og vi håber, at den kan lide samme skæbne som bestemmelsen om stænklapper, dengang Folketinget – også i sin uendelige visdom – indførte den bestemmelse og så kort tid efter måtte erkende, at folketingsmedlemmerne vidste så lidt om det, at de hellere måtte se at få den ophævet igen.

Men folketingsmedlemmernes viden om CO₂-afgiftens skadelige virkning på dansk erhvervsliv har tilsyneladende ikke nået det punkt endnu, hvor de erkender, at afgiften skal afskaffes fuldstændig.

Fremskridtspartiet har så kigget lidt på de ting, der ellers er i lovforslaget, og vi glæder os over, at fornuften har sejret med hensyn til raffinerierne, og at man ikke betragter den energi, der går til selve fremstillingsprocessen, som noget, der er så skadeligt, at der skal være en høj CO₂-afgift på den.

Vi glæder os også over, at man med erhvervsgartnerne har indgået en god og fornuftig aftale, i øvrigt med et princip, hvor man går ud fra et bundforbrug og så lægger en ekstra afgift på toppen, dvs. det forbrug, der er derudover, et princip, som man burde udspredde til alle erhverv. Men det tør man ikke, for formålet med CO₂-afgiften er jo at få nogle penge kradset ind i statskassen, så de kan blive kastet bort til alverdens forskellige tilskudsformål, og så man kan have en statslig styring af erhvervslivet, hvor man kan kradsse pengene ind, og hvor virksomhederne så skal komme kravlende og i Allahstilling bede ministeren om at få nogle af pengene retur enten i form af tilskudsordninger eller i form af forskellige afgiftsfritagelser.

Det er et jerngreb om det danske erhvervsliv, som Fremskridtspartiet ikke bryder sig om, men desværre evner vi ikke at få den afgift ophævet i dag, og derfor gælder det om – præcis som Ventes ordfører var inde på – at vi får lavet nogle åndehuller, nogle steder, hvor virksomhederne i det mindste kan få lov til at leve en lille smule længere og dermed måske få mulighed for at overleve.

Og derfor støtter Fremskridtspartiet, at der bliver foretaget de ændringer, som lovforslaget lægger op til. Men jeg håber jo snart at kunne være ordfører på et forslag, der hedder lov om ophævelse af CO₂-afgiften, og det venter vi stadig væk på og glæder os til.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det sidste fromme ønske fra hr. Kim Behnke kan jo nemt opfyldes af ham selv, for han kan da bare fremsætte et forslag, der hedder lov om ophævelse af CO₂-afgiften; så får han jo sit ønske opfyldt om at være ordfører på et sådant forslag. Men jeg vil fra starten sige, at det vil ikke få tilslutning fra Det Radikale Venstre.

Hr. Kim Behnke kom med nogle meget gripende beretninger om alt det, som denne skrækelige afgift har kostet dansk erhvervsliv, og brugte det udtryk, at den er et »jerngreb om det danske erhvervsliv«, og derfor vil jeg gerne høre, hvor mange arbejdspladser CO₂-afgiften har kostet det danske erhvervsliv, og hvor mange firmaer der er gået konkurs på grund af CO₂-afgiften.

Jeg kan til oplysning fortælle hr. Kim Behnke, at jeg har talt med adskillige erhvervsledere i Danmark, som siger: CO₂-afgiften klarer vi sagtens, men skaf os en svagere krone! For den stærke kronekurs har kostet danske arbejdspladser i hobetal, men CO₂-afgiften betyder ikke noget for det danske erhvervsliv. Tværtimod er den måske oven i købet en profil i gunstig retning.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Forslaget fra bl.a. Fremskridtspartiet om at ophæve CO₂-afgiften har været til behandling. Det var fra skatteministeren, jeg gerne ville have forslaget, for så var der jo en mulighed for, at det kunne opnå det fornødne flertal i Folketinget.

Med hensyn til, hvor mange arbejdspladser det har kostet, vil jeg sige, at Dansk Industri fle-

re gange har foretaget beregninger af det, men de er jo blevet afvist med det argument, at det kan ikke have sin rigtighed. Og andre erhvervsorganisationer har inden for deres respektive brancher også foretaget opgørelser. Og på det tidspunkt, hvor afgiften for alvor blev trappet op, blev der forelagt opgørelser i Folketingets Skatteudvalg og i Folketingets Enerkipolitiske Udvalg.

Men regeringen fejler jo disse sager af banen og foretager sammenligninger med valutakurser og alle mulige andre ting! Og valutakursen, den danske kronens styrke, er ikke noget, der afgøres i Folketingssalen – heldigvis – men CO₂-afgiften er noget, der afgøres i det danske Folketing. For en lang, lang række danske eksportvirksomheder er spørgsmålet om, hvorvidt de kan sælge deres varer, eller de mister ordren til en udenlandsk konkurrent, noget, der afgøres på den sidste tiendedel øre, og derfor betyder det altså noget, om man skal have en CO₂-afgift, og det betyder noget, om man skraber dette enorme provenu ned i statskassen hvert eneste år, og det så udbetales til de virksomheder, som logrer med halen og gør, som regeringen gerne vil have. Den er ødelæggende for dansk erhvervsliv, og derfor ønsker vi afgiften ophævet hurtigst muligt.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg skal understrege, at vi ikke ønsker CO₂-afgiften ophævet hurtigst muligt, tværtimod ser vi frem til 1998, hvor det er muligt, at det bliver nødvendigt at stramme den, hvis den skal opfylde den erklærede hensigt.

Til det foreliggende forslag vil jeg sige, at vi er meget tilfreds med den ordening, der laves for væksthusholdningerne. Det kan jo lyde mærkeligt, at man ved at bruge væksthusholdning faktisk kan spare energi, men sådan er det. Når man har et væksthusholdning med opvarmning, ja, så får man en væsentlig bedre udnyttelse af det, når man bruger væksthusholdning.

Jeg synes også, det er en meget fin model, hvor det er overforbrug, man går efter, sådan at det forbrug, der anbefales som nødvendigt, får man til den lave sats, men bruger man mere end det, så er det til den høje sats. Det synes vi i Enhedslisten er en fornuftig ting, at man straffer overforbrug og så i øvrigt er imødekommende, når der faktisk er en reel energibesparelse ved at bruge væksthusholdning. Det synes vi er ganske godt.

Til gengæld vil jeg sige, at når det drejer sig om raffinaderierne, er vi ikke med på at fritage

dem for afgift, slet ikke. Og da slet ikke når der endda trues med EU. Det hjælper ikke så meget på vores standpunkt. Når det drejer sig om EF-direktiver, så tager vi stilling til det konkrete indhold. Vi er ikke med til at bære EF-direktiver med et indhold, som vi ikke er enige i, igennem.

Derfor vil jeg opfordre skatteministeren til, at man deler forslaget i to dele, sådan at vi kan være med til at bære væksthusholdningen igennem, men får mulighed for at stemme imod raffinaderierne.

Egil Møller (DF):

I bemærkningerne til lovforslaget er nævnt virksomheder, der bør lempes for CO₂- og svovlafgiften. I Dansk Folkeparti er vi enige i betragtningerne.

Men jeg må gøre skatteministeren opmærksom på det afsnit i bemærkningerne om lettelse af gartneriernes CO₂-afgiftsbetaling, hvor der står, at forslaget formentlig vil betyde et provenutab for statskassen på 3-4 mio. kr. og så stigende ad åre.

Jeg kunne forestille mig, at den reelle situation for statskassen tværtimod vil blive omvendt, for netop ved at man hjælper et eksporterhverv, som erhvervsgartneriet jo er, får vi mulighed for at få noget mere valutaindtjening til landet, vi får mulighed for at bevare nogle arbejdspladser, og vi får vel samtidig også mulighed for, hvis vi gør det godt nok, at få endnu flere arbejdspladser.

Jeg er sikker på, at skatteministeren er vidende om, at gartnerierhvervet i Danmark har vanskelige konkurrencevilkår i forhold til f.eks.

Holland, for den hollandske statskasse er nok mere rundhåndet for at hjælpe erhvervet, så her har man virkelig mulighed for at gavne netop dette erhverv ved at lette afgiften. Så jeg vil bare lige gøre opmærksom på, at det provenutab, som man omtaler – og det skal man selvfølgelig også nævne – reelt nok bliver til det modsatte for statskassen.

Og så vil jeg afslutningsvis lige nævne den polemik, der måske også har været fremført her fra talerstolen i dag, om et besøg af statsministeren i Jylland, hvor der blev lovet nedsættelse af afgiften for farverier, og jeg vil så godt spørge skatteministeren, om han er enig med statsministeren i, at også farverierne bør have en nedsættelse af afgiften.

Endelig kan jeg sige, at efter udvalgsarbejdet tager vi endelig stilling til forslaget.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Der er jo blevet rejst en del problemstillinger. Jeg må nok sige, at tilkendegivelserne fra partierne er noget overraskende. Vi står jo faktisk i den situation, at vi har fået tilsagn fra Fremskridtspartiet om at stemme for, og vi har fået tilsagn fra de tre regeringspartier om at stemme for, men hvor resten har været blandet.

Jeg noterer mig, at Venstre og De Konservative som led i deres nyligt annoncerede behårdede oppositionspolitik nu leger med ilden. Nu begynder man at spille hasard med raffinaderierne, nu spiller man hasard med gartnerierne.

De aftaler med gartnerierne, som vi har arbejdet meget på at få i hus, opfylder de krav, Venstre fremførte ved flere lejligheder i forbindelse med behandlingen af det oprindelige lovforslag i 1995. Dengang mente Venstre, at det ville være godt med marginalafgifter, og derfor har vi nu indgået en aftale med gartnerierne om en marginalafgiftsmodel. Og hvad gør Venstre så? Kører på frihjul.

For raffinaderiernes vedkommende har vi en problemstilling, hvor vi er ret sikre på at tabe en eventuel sag ved EU. Jeg må konstatere, at hverken Venstre eller De Konservative er interesseret i at indføre den nødvendige lovgivning, der bringer dansk lov i overensstemmelse med EU. Det er meget interessant. Det er virkelig saglig og behårdet oppositionspolitik på én og samme gang.

Jeg er dybt rystet over denne leg med ilden. Vi har altså nogle problemstillinger her, som er alvorlige. Jeg synes ikke, dette emne er egnet for den omgang oppositionspolitik. Jeg synes, vi i den senere tid, ikke mindst i forbindelse med det område, jeg beskæftiger mig med, har kunnet konstatere et ret alvorligt skred, hvor Venstre og De Konservative opfører sig meget, meget mærkeligt, meget, meget useriøst. Det ligner ikke Venstre og De Konservative. Det ligner i hvert fald slet ikke De Konservative.

Må jeg gøre opmærksom på, også til oplysning for de to behårdede oppositionspartier, at det i bemærkningerne til det oprindelige lovforslag fra 1995 blev tilkendegivet, at man hvert år skal tage problemstillingen op. Det er ren rutine det her. Det er altså ikke noget med: Hovsa, nu har vi glemt noget, nu skal vi lige igen lave et lovforslag, sådan som den konservative ordfører antydede.

Det er en problemstilling, som tages op hvert eneste år. Det har vi tilkendegivet over for erhvervene ud fra det synspunkt, at vi selvføl-

gelig skal være opmærksomme på, at der kan opstå nye problemer, eller erhvervene kan komme til erkendelse af, at visse processer måske i modsætning til, hvad de havde regnet med, kan komme ind under tung proces eller let proces, hvad ved jeg, og så skal vi selvfølgelig tage det op. Det er direkte indarbejdet i lovforslaget, og det er den politik, som har været ført. Så der er intet overraskende i, at vi også i dette efterår tager denne problemstilling op.

Så er der flere, der har været inde på, at denne her procesliste, som vi jo kunne kalde rabatlisten, eller hvad vi skal kalde den, simpelt hen er en gavebod, den får jo aldrig ende. Kan jeg så få en forklaring på, hvorfor der kun er brænding af flint på listen? Hvis det nu var sådan, at det var en gavebod, hvorfor pokker står der så ikke en hel masse andre ting på listen? Det kunne jeg da godt tænke mig at få et svar på.

Men jeg vil altså endnu en gang indestændigt bede Venstre og De Konservative, når de nu har fået pustet sig ned igen, om lige at klappe hesten og tænke på, at det her altså er en alvorlig problemstilling. Det er en alvorlig problemstilling, som fordrer en mere seriøs tilgang til problemerne. Så ikke mere frihjul; det synes jeg ikke rigtig, at der er basis for.

Jeg blev også spurgt af flere, om det nu er sådan, at der deles ud til højre og venstre efter sådan lidt tilfældige politiske kriterier eller efter på anden måde usaglige kriterier. Det ligger helt oplagt i lovgivningen – hvis man gider sætte sig ind i den – at kriterierne for, om en proces kommer på let proces-listen eller tung proces-listen, er objektivt baserede og gælder generelt. Det vil man kunne se i selve loven fra 1995. Det er udregnet på grundlag af en række kriterier, som alle sammen er fornuftige, og det er opfyldelse af disse kriterier, der afgør, om man bliver placeret på let proces eller tung proces.

Så bliver jeg spurgt om en konkret sag, hvor statsministeren har været i Ikast, og dér er mit svar såmænd bare, at hvis man vil misforstå en tilkendegivelse om, at den proces, som er forbundet med tørring, efter at tekstiler er blevet farvet, fra at være rumvarme nu er blevet karakteriseret som en let proces. Hvis man vælger at forstå det sådan, at det er tung proces, så er det ikke statsministerens problem.

Der deles ikke ud til højre og venstre. Skatteministeriet afgør suverænt efter beregninger og objektivt baserede overvejelser, hvilke erhverv der kommer på hvilken liste, og sådan har det altid været, og sådan fortsætter det med at være.

Jeg skal endnu engang henstille, at partierne nu tager sig sammen og lægger politisk plat til side eller reserverer det til andre ting, så at vi kan få en fornuftig behandling af dette forslag. Det er trods alt seriøse erhvervsmæssige perspektiver, der tegner sig.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg synes nok, det er en noget hård tone, skatteministeren her anlægger: at vi skulle spille hasard med raffinaderierne og gartnerierne.

Må jeg lige minde om, at dette forslag jo bygger på det forslag, som skatteministeren lige har talt om, nemlig lovforslaget fra 1995. Det er jo altså regeringens eget forslag, og det er ændringer til regeringens eget forslag, vi drøfter her.

Hverken Venstre eller Det Konservative Folkeparti har ændret holdning i relation til, hvordan vi stemmer omkring de her ændringslovforslag. Vi har haft nøjagtig samme holdning til de ændringslovforslag, som har været fremsat i sidste folketingssamling, nemlig at vi hverken ville stemme for eller imod, fordi vi ikke mener, at vi skal afgøre, hvilke erhverv i Danmark der skal overleve, og hvilke erhverv der ikke skal overleve. Og det er det, der rent faktisk er tale om, at regeringen her ønsker at gøre sig til dommer over.

Og må jeg så lige med hensyn til det, skatteministeren lige har sagt, nemlig at det er Skatteministeriet og skatteministeren, der alene bestemmer – når det nu kommer til proceslisten – hvem der skal på hvilken liste, sige, at heldigvis har Folketinget jo også lidt at skulle have sagt, og jeg håber da også, som hr. Kim Behnke var inde på tidligere, at vi på et tidspunkt kan komme i en situation, hvor vi siger: Jamen vi ikke skal bestemme, hvilke virksomheder og erhvervsgrøner der skal overleve.

Så siger skatteministeren også, at han i den senere tid har måttet konstatere, at vi har udøvet useriøs virksomhed – og det gjaldt, kunne jeg forstå, både Det Konservative Folkeparti og Venstre. Så må jeg sige til skatteministeren, at det jo altså ikke er os, der fremsætter alle de forskellige forslag, der er kommet. Jeg kan ikke huske, at vi har lagt hindringer i vejen for, at ét eneste forslag blev behandlet hurtigt, på trods af at vi har fået det ene forslag efter det andet, som skulle hastebehandles.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg synes, det var et lidt undvigende svar, vi fik om statsministerens udtalelser i Ikast den 25. november, altså det, skatteministeren nu siger er det, statsministeren har sagt om, at de seks farverier, der ligger i Herning-Ikast-området, skulle have en pose penge. Er det, skatteministeren siger, at statsministeren har løjet, eller hvad er regeringens holdning? Kan skatteministeren helt afvise, at der kommer forslag om ændringer?

Nu taler skatteministeren meget om, at der er tale om nogle objektivt beregnede kriterier, og hvad ved jeg; men realiteten er jo altså, at gartnerierne ikke var med på den lave sats sidste år, men de er med i år, og så kan man jo spørge, hvorfor de ifølge den objektivt beregnede liste ikke var med sidste år. Skal de så have penge tilbage? Er det, fordi de er blevet fejlplaceret? Kan vi være sikre på, at der ikke kommer et ændringsforslag om farverierne? Har skatteministeren endegyldigt sat statsministeren på plads, eller er der stadig usikkerhed? Er det udsendt til næste valgkamp? Det er jo også noget, som skatteministeren var inde på.

Brænding af flint er der ikke mange stemmer i, sagde skatteministeren – måske ikke lige med det ordvalg – men det kunne jo godt være, at der var stemmer i det, hvis man tog nogle af alle de her andre områder op i takt med, at vi nærmer os et folketingsvalg.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Det er i hvert fald tydeligt at høre på den diskussion, vi har her, at vi åbenbart nærmer os et folketingsvalg, for det her er – som jeg hører det – ren valgkamp.

Det er jo sådan, at det, vi hører fra fru Gitte Seeberg og nu senest fra fru Charlotte Antonsen, er, at det stort set er ligegyldigt, hvilke forslag der kommer herfra. Det, det handler om, er en helt anden diskussion.

Fru Gitte Seeberg siger: Jamen altså Det Konservative Folkeparti var imod det forslag, som man gennemførte i 1995. Det er jo ikke det, vi diskuterer her. Vi diskuterer lovforslag nr. L 89, og hvad handler det om? Det handler primært om to ting. Det handler om, hvorvidt vi kommer i overensstemmelse med EU-raten, og så handler det om en implementering af en aftale med Dansk Erhvervsgartnerforening. Det er det, det handler om.

Det sådan, at man i de to partier åbenbart har kastet sig så langt ud i hængekøjen, at man er ved at falde ned i affaldsposen. For det, der er situationen nu, er, at Fremskridtspartiet er mere seriøst end Venstre og De Konservative. Det synes jeg er ret utroligt. For dér kan man godt kende forskel på, om det, vi har at gøre med, er det oprindelige forslag, eller om det er L 89.

Jeg var bare så naiv at tro, at det her nærmest var af mere teknisk karakter, men jeg er blevet overbevist om, at det er det ikke.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Ja, det, der kalder mig op igen, er, at jeg har fået det spørgsmål, om der bliver sådan delt ud til højre og venstre. Jeg har sagt, at det gør der ikke; det bliver efter rent objektive kriterier.

Jeg kan også sige, at spørgsmålet vedrørende farveriernes procesplacering bliver behandlet i Skatteministeriet fuldstændig på samme måde som en hvilket som helst anden problemstilling, som tages op i forbindelse med det her; det kan fru Charlotte Antonsen være fuldstændig sikker på. Det vil blive behandlet på fuldstændig samme måde som alt andet. Der er ingen politiske afgørelser i det her.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jamen det var sådan set interessant. Altså er der en behandling i gang i Skatteministeriet af, om farverierne skal med i den lette proces? Er det en sag, man ser på i øjeblikket i Skatteministeriet?

Skatteministeren (Carsten Koch):

Nej. Den energi, der bruges til tørring i forbindelse med farvning, er placeret på let proces. Og det er meddelt.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil sige til skatteministeren – det er jo skatteministeren, jeg skal stille spørgsmålene til – at jeg synes, det er en underlig debat, skatteministeren indlader sig på, for både Venstre og De Konservative har jo sagt, at de gerne vil være med til at lave en forfærdelig masse, men når det kommer til stykket, vil de jo alligevel kun undlade at stemme.

Derfor er det lidt en skindebat at begynde at sige, om der nu også er nogle andre, der skulle have haft adgang til let proces eller ej. Jeg forstår ikke, at skatteministeren bevæger sig ud i den

diskussion. Jeg mener, at Venstre og De Konservative har sagt det på den måde, at selv den mindste forbedring vil de ikke gå ind for, selv om det måske kommer det, de taler så meget for, nemlig erhvervslivet, til gode. De vil undlade at stemme.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg vil kun sige til hr. Bent Hindrup Andersen, at de sidste bemærkninger, hr. Bent Hindrup Andersen kom med, er jeg fuldstændig enig i. Man må konstatere, at V og K har valgt at undlade at stemme og på den måde køre på frihjul, og det må jeg blot stille og roligt konstatere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 90: Forslag til lov om beskatning ved dødsfald (dødsboskatteloven).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 27/11 96).

Sammen med denne sag foretoges:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 91: Forslag til lov om ændring af lov om afgift af dødsboer og gaver. (Ændringer som følge af dødsboskifteloven og dødsboskatteloven m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 27/11 96).

9) Første behandling af lovforslag nr. L 92: Forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove og konkursloven. (Ændringer som følge af dødsboskifteloven og dødsboskatteloven m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 27/11 96).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Vernersen (S):

Med lovforslag nr. L 90 samles de forskellige regler vedrørende beskatning af dødsboer, og samtidig med dette lovforslag behandles forslag til lov om ændring af lov om afgift af dødsboer og gaver samt om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove og konkursloven.

Med denne samling af forskellige regler vedrørende beskatning af dødsboer sker der en enklere behandling, når der skal foretages skifte. Således sker der en samlet indkomstopgørelse for det, der benævnes som mellemprioriteten, og for boprioriteten. Det medfører en enklere sagsbehandling, bl.a. ved en ensartet skattebetaling i mellemprioriteten og boprioriteten.

Ved værdiansættelsen af boer, der ikke er baseret på sagkyndig vurdering, kan skattemyndighederne foretage ændring af værdiansættelsen. Sker denne ændring uden brug af særligt sagkyndige, kan boet inden 4 uger efter at have modtaget meddelelse om ændringen anmode skifteretten om at lade de sagkyndige foretage en vurdering af boet. Der er således over for det enkelte bo sikret den optimale mulighed for en korrekt vurdering.

Uanset at der er tale om 60.000 dødsfald i Danmark om året, er der jo kun tale om et relativt lille antal skattepligtige dødsboer, vel 2.000-3.000. Når det så alligevel er nødvendigt med en så omfattende lovgivning, som der her er tale om, er det selvfølgelig, fordi der ved opgørelse af boer skal sikres en betryggende opgørelse. Der skal tages højde for enhver situation.

Med de lovforslag, der her er fremsat, mener vi i Socialdemokratiet, at der er lagt op til en sikker, en retfærdig og en betryggende boopgørelse. I Socialdemokratiet tilslutter vi os lovforslagene.